

У БЪОГРАДУ 14. А в г у с т а . 1856.

ШУМАДИНКА,

Л И С Т Ъ З А

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ II. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 крајц. за трипутъ. № 77.

М р т в ы й Г о с т ь .

(Продужено)

Но овај быяше лукава зверка. Еръ дошавши къ Агапи, ова му се види да е лепша одъ лесе Круне; а кадъ наипосле юшть плавокоосу Живану види, друге му се учине готово ружне. И плавокосой Живани и прнокосой Агапи, свакој насамо, казао е скоро еднаву причу о њинимъ младоженяма. Видю е, рече, на путу три момка у одной меани где се, при пунимъ чашама, врло раскалашно забавляю съ двема младимъ девойкама. Сви су намерни были ићи на бой противъ Турака, заедно съ девойчурама. Чувши одъ њѣга у разговору, да ће на путу своѣмъ крозь варошицу Н — Б . . проби еданъ напише писмо Круни и замоли га, да га понесе. Но други су се подсмевали говорећи: Мы имамо овде кодъ овы веселы девойчица што болъ да чинимо, него да писма пишемо; ако оѣете за насъ да се кодъ њѣipotrudите, кажите имъ, да идемо у Хорватску на Турке, еръ смо по њиномъ наговору зло дѣло учинили. И мы имъ место писма шилъмо натрагъ прошевный прстенъ. Нека се тѣше, рекоше юште, съ онимъ човекомъ, коме онъ болъ, него њима, на прсту стои.

Већ кодъ Агапи е потврђиваше племићъ, да му прстенъ врло добро стои; али кодъ Живане казиваше, да е прстенъ едно за њѣга направлѣнъ. И онъ тѣшаше сваку врло речито, и пыташе е, да ли е вреданъ таквы суза младоженя, кои е свою заручницу тако срамно оставио, и кои, поредъ едне развратне женске, прстенъ и тако срце одбацити може? И онъ е представляю свою тобожною любовъ кодъ сваке тако вешто, као кодъ Круне, и знао е наипосле сваку да утѣши; свакој е давао поклоне; свакој е нудио свое срце и племство, и свака се брзо навикла на њѣгово бледо лице.

Но три прятельнице таиле су една одъ друге свое планове, еръ се свака одъ друге боляла, да небаци свою мрежу на богатогъ любезника. Нису више као пре една другу поодиле, и врло су се лютили, кадъ су случай-

но дознале, да племићъ съ другомъ има познанство. За-видѣћи една другой, свака е хтела одликовати се, радо е испрва примала милованя, и наипосле е на њѣ одговарала, да бы обожателя больма къ себи привезала.

Овой саревньивости яко се радовао раскалашный племићъ, еръ е посредствомъ њѣ добыло за кратко време све веће користи кодъ три лепотице. Додуше заклинво се онъ свакој свимъ светима на небу, да онъ остале налази за ружне и будаласте; но опетъ иѣ мора за любовъ учтивости покадкадъ поодити. Наипосле не-помагаше му више ни овај изговоръ. Но кадъ свака садъ одъ њѣга захте, да се за доказъ истините любви сасвимъ одъ остале обадве клони, онъ се учини, да е врло забунѣнъ. И онъ постави напротивъ условлѣ, да формална проситба сврши се и да се промену прстенови предъ родителъима, и после тога да може у ноћной тишини кои часъ са своѣомъ заручницомъ неузнемирено о свадби, о путованю, и о наредбама у спайскомъ двору разговорити се. И на то свака одъ трию лепотица пристане, и дана речъ буде запечаћена полюбцемъ. Но при люблѣню рече свака: „Милый господине, како сте одвећъ бледи? Скините црне альине, кое васъ чине юшть блѣнимъ. На то одговори онъ свакој: Я носимъ црно, да испунимъ свой завѣтъ. На данъ сватбе пока-заћу се, сладко срце мое, црвенъ и бео, као твои образчићи.“

Тако е племићъ сваку изпросио и то е было у еданъ истый данъ. Затимъ се прикраде у помрчини къ свакој у собу, и то е было едне исте ноћи. — Кадъ су сутраданъ девойке врло дуго спавале, отиду родителъи да иѣ пробуде. Алъ кадъ тамо, лежаше свака девойка ладна у крвету, съ заврнутимъ вратомъ и лицемъ окренутимъ къ потильку.

Страовита дрека подигне се изъ три куће на улице. Поплашена светина дотрчи. Убиство! убиство! викало се са свою страна; и будући е сумня пала на племића одъ Гробанићъ, скупе се люди предъ гостионцомъ кодъ Зеленогъ Венца, и пандури продру унутра. У ку-

ћи ядиковаше угоститель, да є нестало госта са свима своимъ слугама, и нико їй ніє видіо кадь су отишли. Савъ пртлягъ, кога є тако много было, нестало є, а нико ніє га одавде однео; изъ добро затворене штале нестали су тако многи красни конѣи, и нико на улицама, и никаквогъ стражаръ на капіяма ніє ништа о њима чуо.

Садъ се свакъ живый упрепасти, и свакій се прекрсти и Богу помоли, кои є годъ покрай кућа три несреѣне невесте пролазіо. У кућама владала є туга и жалость, и свакоме се чудно видило, да се нису више наћи могли богати поклони, и скупоцене венчане альине, кое є племићъ већъ дао быо, исто тако низови бисера, прстенѣ и крстови одъ діаманта.

Само є мало њи было, кои су тѣло трио девојка пратили, и ти су были у црно обучени. И кадь су сандуци мртвачки на гроблю кодъ великога крста спуштени были, да се молитва очита, видило се како еданъ дугачакъ човекъ изъ пративъ оде, кога досадъ нико приметіо ниє. Гледаюћи за њимъ свакій се чудіо, како онъ, мало помало, премда є пре у црно обученъ быо, сасавимъ бео постаде. И три црвене мрљъ укажу се на белој, альини, низъ кою се видило како крвь цури. И дугачкій, бледій човекъ оде къ вешалима.

„Боже!“ повиче угоститель одъ Зеленогъ Веница, „то є мртвий гостъ, кога смо мы тамо пре двадесетъ и еданъ данъ затрпали.“

Ужась обузме све, кои су были на гроблю, и сви се съ грозомъ разбегну. Олуина са снегомъ и кишомъ гонила їй є. Три дана и три ноћи остали су сандуци незаконани покрай отворены гробова.

Кадъ напоследку власть заповеди, да се закопаю, и родители много новаца понуде одважнимъ людинама, да учине ову последню услугу, ови се люди яко зачуде. Ёръ чимъ подигну сандуке, опази, да су тако лаки, као да су праздни, а опетъ се виђаше заклопацъ да є чврсто прикованъ. Еданъ се ослободи, узме чекићъ и длете, а другій є морао ићи по свештеника. Пошто су отворени были сандуци, видило се да су сасвимъ праздни, и ни ястуга, ни покрова, ни сламке ненађе се у њима. И тако буду праздни сандуци заковани.

(продужиће се)

М Р В Н Ц Е.

— Некій рекне о єдномъ младомъ, али неимаюћемъ великогъ духа, човеку, башъ кадь є овай на самртной постельи лежао: Онъ ће сирома лаку смртъ имати, ер текъ мало духа има, да изъ себе испусти.

— Два лорда на каручицама своима, свакій свога коња тераюћи, сукобе се у некомъ тесномъ сокаку, а ни еданъ нехтеде другоме да се съ пута уклони. Напоследку сасвимъ равнодушно извади еданъ дуванкесу изъ цепа, напуни лулу и запали, па затимъ узме изъ другогъ цепа новине и почне читати. — Другій се тиме нивайманъ у равнодушію своє непоколеба, већъ сасвимъ у-

чтиво противнику своєму рекне: Милорде! смемъ ли молити, кадь прочитате новине, да їй и мени на прочитанѣ дате?

— Дечакъ еданъ, кои є носіо свраку у руци, иђаше у Лондону сокакомъ некимъ кући своіою. Лордъ Д., кои є у говору муцао, запыта дечка: Де-де-дечко, умели та свра-свра-сврака го-го-говорити? Болъ него вы, одговори дечко, иначе бы іою заврнуо шію.

— Младићъ еданъ у неко доба ноћи пође изъ друштва кући своіою. На путу га сусретне грданъ некій, великій и незграпанъ човекъ, па га запыта суровимъ гласомъ: Колико има сатій на вашемъ сату? Младићъ извуче пиштоль изъ цепа, упре у њѣга и одговори: Ево сказальке, гледайте сами!

Іозефъ II. царъ аустрійскій путуюћи по царству своєму, да се са станѣмъ поданика своіа упозна, и самъ собомъ о многомъ коєчєму осведочи, опази єдногъ седоглавогъ старца, гди на њиви самъ собомъ и конѣ тера и плугомъ управля, па се сврати къ њму и запыта га, што онъ тако старъ, тежакъ тай посао самъ ради, те му и сынови ако їй има, недођу и непомогну. Стараць му одговори, да има три сина, али да сынови њѣгови и незнаду, и немогу, и нећеду тай посао да раде. Царъ немогући ово разумети захте одъ старца да му то изясни. На то стараць рекне: еданъ є сынъ мой привилегиранный просіакъ, другій є привилегиранный гробаръ, а треіій є привилегиранный кесомузъ. Дакле ми ни еданъ у послу моме помоћи неможе. Царъ ове речи іошть манъ разумевши него оне прве, запыта старца, да му просто каже, шта то значи привилегиранный просіакъ, гробаръ и кесомузъ; и ко имъ є те привилегіє дао. Стараць заклучи: самъ царъ; еръ еданъ ми є синъ калућеръ, кои по дужности своіою мора непрестано да проси; другій є лѣкаръ, кои когагодъ лечи у гробъ оправи, и већъ є читаво гроблѣ съ овима напунио; а треіій є правобранитель, кои и єдну и другу парничну страну своіски музе, докъ їй до просіачкогъ штаца недотера! — Одъ то є доба Іозефъ и на та званія своіски вниманіє свое обратио.

Домакій театоръ.

О т а ц ъ. Шта ћешъ Јовице да будешъ?

С и н ъ. Шећерціа, татице.

О т а ц ъ. Шећерціа? а зашто?

С и н ъ. Да вамъ могу осладити старость.

ЕРАКЪ И ПЕТАКЪ.

Е р а к ъ. Знашъ ли кои читаю само оченашъ, кадь се моле Богу.

П е т а к ъ. Кои?

Е р а к ъ. Чиновници.

П е т а к ъ. По чему то мыслишъ?

Е р а к ъ. По томе што имъ Богъ дає само „насуштный хлѣбъ“ као што у оченашу стон.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Турскa.

По последнимъ вѣстима изъ Персіе, добыто є персійскій за турскій дворъ опредѣленный посланикъ заповѣсть, да не дође пре у Цариградь, догодъ рускій посланикъ при высокой Порти у Цариградь не приспѣ. Овомъ уговореномъ састанку оба ова дипломата дало є по свой прилицы повода пытанъ о турско-персиской границы. Но томе ње се сада нови преговори водити. То є єданъ старый уговоръ, кои Русія наново иза пояса потеже. Шта се тyme управо намѣрава постићи, то єе извѣстно и ясно неувиѣа: могуће є, да Русія жели Турской нове сметнѣ на путь ставляти и довести є у нове непридике.

Говори се, да є истомъ персійскомъ посланику по имену Ферукъ-Кану, одъ његовогъ двора повѣренъ іошть и єданъ другій посао. Кажу сирѣчь, да ње онъ одъ Порте захтевати 125 миліона гроша као накнаду за оштећене пре 10 година персійске поданике при бомбарданю вароши Кербеле-а.

Као што є познато, побунила се варошь Кербеле 1849 год., и Незиб-паша, почемъ є бунтовнике безуспѣшно и узалудъ опоминяо, да престану одъ насилны поштуака, дао є варошь бомбардати, а нїе о томе персійскогъ консула у Кербеле-у предварително у знанъ поставіо. Персиски у Кербеле-у живећи поданицы нису могли дакле ништа одъ свое стране учинити, да одклоне штету и да сачуваю свое иманъ, и тако є за њи отудъ произвшла штета, кою Персіянцы по горнѣмъ наводу рачунаю на 125.000.000 гроша.

— Рускій посланикъ при высокой Порти, г. Бутунѣвъ неѡе доћи у Цариградь пре, догодъ се саюзна войска съ турске землѣ сасвимъ неповуче, а то пре 6. или найдалъ до 8. Августа неѡе моћи быти.

Р у с і я.

О напредованю Русіе у Азіи према Киви явля „Журнде Деба“ слѣдующе: „По поузданымъ извѣстіямъ налази се садъ у русской власти све аралско море са обалама своимъ. 6 убойны пароброда наоружаны са много морски войника владаю тимъ моремъ одъ єдногъ па до другогъ края. То море є врло важно за планъ, по коме Русія мисли освоити Киву и Бухару. По испытима, кои су чинѣни іошть за владаня цара Николе, зна се, да су рѣке Сирдера и Амударя, коє утичу у то море, на 200 миліа добре за пловидбу, па и за саме велике лаѣ. Изъ поуздане руке чуемо да є правительство руско веѣъ заповѣдило да се сагради неколико гвоздены убойны лаѣ, коє ње пловити по тимъ рѣкама.“

— Писмо єдно ѣнерала Муравієва ѣнералу Виліаму карекоме преѣащнѣгъ рата команданту, саобштава садъ аѣутантъ ѣнерала Виліама; оно гласи овако:

У Тифлису 21. Юніа.

Любезный мой господине Виліаме!

Мило ми є было кадъ самъ приміо ваше писмо одъ 5. Мая и кадъ самъ изъ њѣга видіо да сте здрави дошли у Петербургъ. Колико годъ велите да сте лепо путовали Русіомъ, чему се искрено радуемъ, толико опетъ вы нисте могли путовати безъ икакве тегобе и оскудѣваня, коє мора имати свакій, макаръ да є и као вы навикнутъ на путованъ. Зато ми є одвеѣъ мило, што сте у повольноме здравлю стигли у Петербургъ.

Мени нїе ни мало чудо, што ми се хвалите да Васъ є царъ лепо приміо, єръ я самъ се томе надао отуда, што сте Вы такавъ человекъ и имате тако добро име, да суверенъ, кои цени свачіе заслуге, па быле оне пріятельѣе или и неприятельѣе, неможе непредусрести Васъ лепо.

Што се мене тиче, я немогу примити, што ми кажете, да самъ се спрямъ Васъ и Ваши земляка Богъ зна како племенито и човечно владао, кадъ самъ Васъ нашао у Карсу. Я самъ чиніо само што бы и другій чиніо, да є на момъ месту быо. Я се надамъ и уверенъ самъ, да бы тако исто и Вы и Ваши земляци поступали са неприятельмъ, кои бы умео заслужити Ваше почитованъ. По томе свака похвала, коя се збогъ тога дає явно или и приватно, само є нека учтивость.

Я ѣу увекъ быти среѣанъ сеѣати се, како самъ лепо съ Вама проживіо. Доиста ми є врло мило, што видимъ, да се нисамъ преваріо што самъ Вамъ казао да ѡете зато опетъ, макаръ да се како утрудите путуюѣи Русіомъ, одвети собомъ у Енглеску лепъ споменъ о нашемъ ондашнѣмъ животу.

Далъ ми є мило што Вамъ є краљица дала особитъ знакъ задовольства.

Я ѣу се радовати, ако ми по обеѣаню пошлѣте опись Вашъ и Вашегъ друштва у Карсу . . .

Поздравите (тога и тога) и будите уверени, любезный мой ѣнералу Виліаме, да самъ вамъ увекъ искренъ пріятель.

М у р а в і є в ѣ.

— Новый рускій посланикъ при французскомъ дворѣ грофъ Кисельѣвъ доћи ѡе до 8. Септембра у Паризъ. Г. Балабинъ, кои є досада посланичѣе послове у Бечу одправляо, иѣи ѡе са грофомъ Кисельѣвомъ у Паризъ као посланичкій совѣтникъ, г. Гротъ кои є посланичѣе послове у Брислу одправляо наименованъ є за првогъ посланичѣекогъ секретара, а г. Толстой и Паскѣвѣѣ наименовани су за друге секретаре при посланствѣ рускомъ кодъ французскогъ двора.

Неапольска.

„Естерайхише цайтунгу“ пишу, да є краљ неапольскій науманъ дати оставку на престолъ, а сына свога

поставити за краля, да се тако освети Аустрији за положај, кои е она према њему заузела. Краљ при томе смѣра на то, да његовъ синъ, кои е по матери Сардинацъ, даде земљи уставъ, и да тако у тесной связи са своимъ уякомъ краљемъ сардинскимъ Викторомъ Манойломъ, изъ своју сила смета аустрійскоме утицану у Италији.

Политичкїй Прегледъ.

Прайски листови доносе најпространїя извѣстїя о бою принца Адалберта са морскимъ разбойницима, о коме смо мы наше читателѣ извѣстили, и веле да е правительство прайско рѣшило найенергичнїе кодъ своју западны сила заузети се, да се томъ разбойничеству край учини, и као што исте новине веле, енглескїй паробродъ „Везувїй“ отишао е већ на мароканска прибрежїя, да ове разбойнике за ово дѣло казни. А доиста већ е и време, да се мора еданпутъ одъ њи ослободе, да се свака запрека живљемъ и сигурнїемъ саобраштаю съ пута уклони.

Размирица између Енглеске и Америке, као што явля „Адверт.“ садъ е већ сасвимъ расправљена и садъ е само јошъ то остало, да се и уговоръ закључи, што ће такође бити јошъ овы дана. По той расправи, острови у заливу припадаю Хондурасу, но тако да се никадъ немогу уступити другой коіой држави. Међу Енглескомъ, Америкомъ и Хондурасомъ закључише се тространъ уговоръ. И Француска се већ сагласила на ту расправу, и изявилае, да ће се съ драге вољѣ подписати на уговоръ ако се нађе за нужно.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕНЕШЕ.

У Петербургу 7. Августа.

Францускїй изванреднїй посланикъ грофъ Морни предао е цару рускомъ орденъ почестне легїе.

У Цариграду 6. Августа.

Изъ Цариграда су и последнїи остатци Француске войке отишли. Тамошнїй Францускїй командантъ генералъ Паризе навезао се на море данасъ (т. е. 6. Авг.)

О Г Л А С И.

(1—3) Подписанїй продае свою кућу коя постои близу великогъ военогъ шпиталя у Београду, између комнїа, съ лица куће г. Алексе Ђурића съ едне, и незаграђеногъ јошъ плаца, г. Владимира Спасића съ друге стране; а са зачеля куће г. Андрије Петровића, Аудитора главногъ военогъ штаба. Кои бы е желїо купити, може се обратити г. Васи М. Груїовићу Рачуноводителю Попечительства Правосудїя и Просвѣщенїя, кућу прегледати и съ њимъ у погодбу ступити.

У Београду 10. Августа 1856.

СТОЙЧА ИВАНКОВИЋЪ

Предсѣдатель Суда Окр. Пожарев.

(1—3) Кућу мою у пиварској улици до комнїа съ едне стране г. Киприана Николића, а съ леве до г. Косте Антуле даемъ одъ Митрова-дне ове године подъ кирїю. У той кући има еданъ дућанъ са собомъ, куйномъ и подрумомъ, у авлія за себе една соба са сарачаномъ и куйномъ, шупомъ за дрва и баштомъ са бунаромъ.

Кои бы имао волю исту кућу подъ кирїю узети, нека се погодбе ради кодъ подписаногъ у дућану до Варошь-капіе кодъ „Тигра“ прїави.

У Београду 14. Августа 1856.

АЛЕКСА МЕСТАНОВИЋЪ.

(3—3) Ко бы желїо узети старе ћерамиде до 7000 комада, нека се обрати погодбе ради Вићентию Станисављвићу у Читалишту.

(1—3) У кући Г. Г. Браће Симића на Сави, има за издаванїе подъ кирїю еданъ лончарскїй дућанъ, кои се може по вољи у магазу преобратити као што е и пре быо. Тай дућанъ држе садъ Г. Г. Браћа Исайловићи, и налази се спрамъ дућана Г. Лазе Миљковића, Лончара. — Г. Тодоръ Сретковићъ имаће доброту упутити свакога, гдѣ треба, погодбе ради.

(1—3) У кући Г. Алексе Симића на Сави, спрамъ куће Г. Јована Мостића, издаваће се садъ о Митрову дну еданъ дућанъ лончарскїй подъ кирїю. Кои га има волю узети, некъ се упыта кодъ Г. Тодора Сретковића на Сави, кои обитава у Г. Якшића кући, и онъ ће имати доброту упутити га, гдѣ треба.

Стецишта се отвараю :

1. При Суду Вар. Београда, надъ иманїемъ а) пок. Миленка Петровића, быв. трговца, до 17. Септембра. б) поч. Вучка Радовића изъ Белогъ Поля у Турској, а быв. налбанте у Београду, до 27. Септ. в) Ђуре Марковића, бећара изъ Руняна, Окр. Подрич, до 1. Октобра.

2. При суду Окр. Београд, надъ иманїемъ поч. Стевана Мияйловића изъ Бегальице, до 5. Септембра.

3. При Суду Окр. Валъв. надъ масомъ поч. Милана Милановића изъ Латковића, 3. Септем.

4. При суду Окр. Крагуевачк. надъ иманїемъ пок. Благоя Томића, Пароха Стубальскогъ, до 24. Септембра.

5. При Суду Окр. Ягодин. надъ иманїемъ Јована Димитрїевића, изъ Битоля у Турској, но у Ягодини умрлогъ, до 18. Септембра.

Продаваће се на лицитацїи :

1. У Свилаенцу, 20. 21. и 22. Августа, непокр. добра Богдана Цветковића.

2. У Пожаревцу, 3. 4. и 5. Септембра, непокр. добра пок. Јована Петровића.

3. У Трнави Среза Лепенич. Окр. Крагуев. 3. 4. и 5. Септем. различна непокр. добра Г. Стефана Милошевића, быв. Писара Среза Трнавск. у Окр. Чачанск.

4. У Крагуевцу, 27. 28. и 30. Августа, рана, кою е народъ Окр. Крагуев. поклонїо на фондъ удовица и сирочадїи свештеника и учителя.